
Odplata

Louis L'Amour

Závan větru rozvlnil trávu a já ucítil kouř. V divočině příznivé znamení...
nebo začátek potíží.

Káva mi došla především, zásobu jídla jsem vyčerpal včera a na hrušce sedla visela prázdná čtورا na vodu. A už mě unavovalo neustále mluvit na svého koně, kdy se mi místo odpovědi dostávalo jen zastříhání ušima.

Vyjel jsem na hranu skalního hřebenu a rozhlédl se po rozlehlé zvlněné krajině pod sebou, protkané několika vyschlými říčními koryty zvanými *arroyo*. V jednom z nich rostly tu a tam divoké mesquitové stromky. Ty v téhle zemi prakticky vždy znamenají blízkost vody. Na jejich luscích si totiž pochutnávají pouze mustangové a ti, pokud je něco nevyplaší, se jen vzácně vzdalují na víc než tři míle od vody. Mesquity většinou čerpají živiny z koňského trusu, takže pohled na zeleň v údolí mě zahřál u srdce.

A spatřil jsem i oheň, ukazoval k obloze přízračným prstem dýmu. Vyzrazil jsem tedy při okraji útesu a hledal cestu do údolí. Skalní stěna zprvu klesala asi čtyřicet nebo padesát stop kolmo dolů a pak následoval strmý svah suti porostlé trávou, ale v podobných horských útvech narazíte dříve či později na průrvu. I mně se to po chvíli podařilo a pustil jsem se dolů korytem vymletým záplavovou vodou, které často používala divoká zvěř.

Bylo příkré, ale můj mustang žil až do svých čtyř let divoce v přírodě a takový terén pro něj byl jako procházka pažitem. Klouzal po zadku a za okamžik už jsme stáli v oblacích prachu na dně údolí.

U ohně seděli tři muži, obklopení vůní kávy a smažené slaniny. Zbudovali si v divočině jen velmi prosté tábořiště a pod lindou, kterou kdysi dávno zlomil zásah blesku, stáli tři osedlaní polodivocí koně a vedle nich jeden soumar.

„Ahoj, chlapi,“ pozdravil jsem. „Přijímáte návštěvy, nebo tu máte uzavřenou společnost?“

Pozorně si mě prohlédli a nejstarší z nich mě vybědl: „Když už jsi tady, tak se k nám připoj.“

Měl protáhlou bradu a mohutný knír jako řídítka, malý nos působil docela nepatříčně. Vedle něho seděl štíhlý mladík s nezdravě nažloutlou pletí a trojici doplňoval podsaditý silák, jemuž se pod košilí rýsovaly mohutné svaly.

Koně to byli pěkní, dobře živení, každý z nich měl vypálenou značku – ostruhu. Přes balvan u ohniště ležely kožené chrániče, opodál puška.

„Kam máte namířeno?“ zeptal se podsaditý chlapík.

„Sháním práci. Vydal jsem se na jih, že se přidám k první partě honáků, která bude potřebovat jedny ruce navíc.“

„My patříme k ranči Železnej třmen,“ poznamenal starší muž. „Mohl bys to zkusit u našeho šéfa. Blíží se čas shánění stád a právě jsme koupili Ostruhu. Určitě bude potřebovat chlapy, kteří umí pracovat v náročným terénu.“

Seskočil jsem ze sedla a odvázal výstroj. V korytě tekl slabý čůrek, který sotva stačil udržovat kameny vlhké. Svého koně jsem nemusel pobízet. Přistoupil k potůčku a strčil čumák do nejhlubší tůňky.

„Neviděl jsi na západní straně nějaký zatoulanej dobytek?“ zeptal se starý honák s mohutným knírem.

„Tu a tam. Pár kusů se značkou ranče Železný třmen, Spojené HF nebo B v kroužku... Všechny rozptýlené nahoře ve skalách.“

„Já jsem Hinge,“ představil se postarší muž s knírem, „Joe Hinge. Ten dlouhonohej klučina s vlasy jako sláma se jmenuje Danny Rolf. A tenhle svalovec je Ben Roper.“ Nadechl se a dodal: „Mladej Danny je v pohodě, i když mu ještě teče mlíko po bradě.“

Rolf se usmál. „Nedejte se od něho zmást, pane. Ten stařík se jmenuje Josiah, ne Joe. A patří k patriarchům, co se o nich píše v boží knize.“

Vzal jsem koně za uzdu, odvedl ho na louku porostlou řídkou trávou a přivázal ke kůlu, který jsem zatloukl do země. Z vůně smažené slaniny mi zakručelo v břiše. Ti tři byli honáci, kteří se oblékali a vypadali jako honáci. Viděl jsem však, že oni pořád váhají kam mě zařadit.

Na hrušce sedla jsem měl zavěšené laso, na sobě dlouhé kožené chrániče a modrou vojenskou košili vybledlou sluncem a na hlavě klobouk s plochým dýnkem, jehož skoro nový vzhled kazila dírka po kulce. U pasu mi

stejně jako jim visel šestiranný revolver, ale na rozdíl od nich jsem ho měl zajištěný poutkem v pouzdru.

„Jmenuju se Milo Talon,“ představil jsem se, ale nikdo z trojice ani nemrkl.

„Tak se u nás posad,“ vybídl mě Hinge. „Ale moc toho nemáme, jen pár sucharů a kousek slaniny.“

„Snědl bych i sedlovou příkrývku, akorát byste ji museli na chvíli ponořit do vody, aby změkla.“

„Tak začnete s tou jeho,“ ukázal Ben Roper na Rolfa. „Má v ní spoustu zvířátek, takže byste dostal i kousek masa.“

„Cože? Já...“

„Máme společnost, vážení,“ prohodil jsem. „Pět chlapů s puškama v prackách.“

Roper vyskočil na nohy a zbledl. Předtím žvýkal mezi zuby sirku a teď jsem viděl, jak se mu vlní čelistní svaly. I mladík už stál a uhýbal stranou, jen nejstarší z trojice zůstal sedět a s vidličkou v ruce pozoroval příjíždějící jezdce.

„Balch a Saddler,“ zašeptal Hinge. „Naše parta s nima moc nevychází. Radši se do ničeho nepleť a drž se bokem, Talone.“

„Jím u vašeho ohně a zůstanu, kde sedím,“ opáčil jsem.

Přiklusali k nám, od pohledu pět pořádných tvrdáků, soudě podle jejich vzhledu, a dobře vyzbrojených.

Hinge se na ně zadíval přes táborový oheň. „Posadte se u nás, Balchi,“ vyzval pěťici.

Balch ho ignoroval. Byl to urostlý chlap, kostnatý a svalnatý, s hubeným protáhlým obličejem a výraznými lícními kostmi. Zadíval se přímo na mě. „Tebe neznám.“

„Správně,“ přisvědčil jsem.

Zrudl jako krocan – zjevně horkokrevný prudaš bez špetky trpělivosti. „Nemáme rádi, když se nám tu potloukají cizinci,“ utrousil stroze.

„Já se snadno seznamuju,“ prohodil jsem.

„Neplýtvej časem a prostě vypadni.“

Takže nejen prudaš, ale také hrubý nezdvořák. Saddler asi bude ten chlap se širokými rameny a malýma očima v kulatém obličejí a ten vedle něho mi připadal povědomý, jako kdybych se s ním už někdy setkal.

„Já časem nikdy neplýtvám,“ ohradil jsem se. „Myslel jsem, že bych na ranči Železný třmen sehnal nějakou práci.“

Balch se na mě upřeně zadíval a naše pohledy se na okamžik setkaly, ale on odvrátil zrak jako první, a to ho očividně navztevalo. „Byl bys zatracenej blázen, kdybys to udělal,“ ušklíbl se.

„Svého času jsem nadělal dost bláznivých věcí,“ řekl jsem mu, „ale nemám na to žádný patent.“

Už obracel pozornost k Hingeovi, ale při mých slovech se prudce otočil zpátky ke mně. „Co to má znamenat?“ vyštěkl.

„Přeber si to, jak chceš,“ odpověděl jsem a začínal ho nesnášet.

Nelíbilo se mu to a já zřejmě také ne, ale nemohl si být jistý, co ode mě může čekat. Byl to tvrdý a zlý člověk, ale žádný hlupák. „Rozmyslím si to a pak se rozhodnu, jaká bude moje odpověď.“

„Jak je libo,“ opáčil jsem.

Odvrátil se ode mne. „Hinge, dostal ses zatracenej daleko na západ. Zítřka za svítání začneš znovu a ne aby ses zatoulal na tuhle stranu od přechodu Alkali.“

„Máme tam dobytek z ranče Železný třmen,“ namítl Hinge. „Budeme ho sbírat.“

„Leda houby! Tam žádněj váš dobytek není! Vůbec žádněj!“

„Nahore ve skalách jsem viděl nějaké krávy se značkou Železného třmenu,“ poznamenal jsem.

Balch se ke mně začal obracet, ale Ben Roper se ozval, než stačil promluvit. „Viděl tam i kusy se značkou ranče Spojené HF,“ řekl, „a major o nich bude chtít vědět. Bude chtít vědět o všech svých krávách.“

Balch přitáhl koni uzdu a otočil se s ním. „Za svítání odsud vypadnete. Já na svých pozemcích nestrpím žádný lidi ze Železného třmenu.“

„Platí to i pro majora?“ chtěl vědět Roper.

Balch zrudl vztekem a mně se chvíli zdálo, že se vrátí, ale on jen pobídl koně a odcválal. Dívali jsme se za ním, jak odjíždí, a pak jsme si zase sedli.

„Udělal sis nepřítele,“ poznamenal Hinge.

„Jsem v dobré společnosti,“ opáčil jsem. „Vedli jste si fakt dobře, chlapi.“

Hinge se zasmál. „Když jsi vzpomněl majora, Bene, myslel jsem, že vyvrací střeva.“

„Kdo je ten major?“ zajímal jsem se.

„Major Timberly. Při nedávných střetech sloužil jako důstojník u jezdeckta Konfederace. Chová dobytek na východ odtud a nenechá si od nikoho nic namluvit.“

„Férovej chlap,“ doplnil Hinge, „a slušnej... A to mě znepokojuje. Zato Balch a Saddler nejsou slušný, ani co by za nehet vešlo.“

„Saddler je ten tlustý?“

„Vypadá jako tlustoch, ale je nepoddajnej jako guma a zatraceně podlej. Balch je hlas a síla, kdežto Saddler, to je mozek a prohnanost. Objevili se tu před třemi čtyřmi roky s pár kusy prašivých krav. Koupili hospodářskou usedlost od chláпка, který ji nechtěl prodat, a potom začali dobytkařit u mělkých jezírek o kus dál. Od té doby se jim ohrady neuvěřitelně plní a pořád se rozpínají. Získali hodně chlapů ze Železného třmenu a s nimi i jejich dobytek a posháněli krávy také z jinejch rančů.“

„Třeba z Ostruhy?“ nadhodil jsem.

Všichni se na mě zadívali. „Z Ostruhy taky. Vyvíjeli na majitele takovej nátlak, až svou značku prodal Železnému třmenu a odcestoval ze země.“

„A major?“

„Toho nechávají na pokoji. Alespoň prozatím. Kdyby proti němu něco podnikli, postavil by se na odpor. A tvrdě. Majorovi lidi se nevylekají jako ostatní. Jezdí pro něho půl tuctu bývalých kavaléristů Konfederace.“

„A co Železný třmen?“

Hinge se krátce ohlédl na Ropera. „No... zatím se nám daří udržovat příměří. Vyhejbáme se potížím. Ale přesto, když nastane čas shánění stád, zajíždíme na jejich pozemky pro naše krávy a telata.“

Pojedli jsme. Slanina byla výborná a káva ještě lepší. Snědl jsem čtyři suchary namáčené v tuku ze slaniny a po pátém hrnku kávy jsem se cítil blaze. Pořád jsem musel myslet na toho třetího chlapa. Ostatní byli honáci, ale ten třetí... Odněkud jsem ho znal.

V posledních třech letech jsem jezdil po „stezkách psanců“. Ne že bych byl sám psancem, prostě se mi líbilo v odlehlých krajích, v ryzí divočině a většina part, pro které jsem po odchodu z domovského ranče pracoval, se pohybovala na hraně zákona. Sám jsem zákon nikdy neporušil, to by mě ani nenapadlo, ale domnívám se, že mě někteří psanci považovali za dobytčího detektiva, a ještě víc si jich myslelo, že jsem jakýsi osamělý desperát. Zkrátka se mi líbilo v odlehlé divočině, tvrdé, vzdálené a vysoké.

Můj bratr Barnabáš – zdědil jméno po Barnabáši Sackettovi, prvním členu rodiny, který se přeplavil z Británie do Ameriky – se dal na školy a nakonec se vrátil na starý kontinent a studoval v Anglii a ve Francii. A zatímco do sebe vstřebával díla Rousseaua, Voltaira a Spinozy, já získával vzdělání

na širých bizoních pláních. Zatímco se bratr dvořil dívkám na bulváru svatého Michala v pařížské Latinské čtvrti, já krotil mustangy na březích Ci-marronu. On šel svou cestou a já zase svou, ale oba jsme se měli pořád rádi.

Možná ve mně bylo kus divočiny, protože jsem miloval vítr ohýbající dlouhá stébla trávy na prérii a vůni táborového ohně nesoucí se skalnatou roklí. Podléhal jsem volání rozlehlých plání a od prvního dne, kdy jsem se vyšvihl do sedla, mě cosi táhlo někam daleko do neprobádaných končin velké země.

Máma mě držela u sebe, co nejdéle dokázala, ale když viděla, že se doma doslova dusím touhou po dálkách, sundala z háku winchestrovku a beze slova mi ji podala. Pak otevřela dřevěnou bednu a vylovila z ní revolver s pouzdrem a opaskem, které doplnily mou výzbroj.

„Jeď, chlapče. Víím, že musíš, že tě divočina neodolatelně láká. Jeď, kam tě srdce potáhne, a střílej přesně, když to bude nutné, ale nikdy nikomu nelži a nedovol, aby kdokoli mohl zpochybnit tvé slovo. Člověk beze cti je ubožák, ale než cokoliv uděláš, zamysli se, jak se budeš na svůj čin dívat, až zestárneš. Neudělej nic, za co by ses musel stydět.“

Doprovodila mě ke dveřím, a když jsem začal sedlat svého starého grošáka, zavolala za mnou: „Žádný můj syn nesmí odjet na tak starém koni. Vezmi si siváka. Je sice trochu svěhlavý, ale ponese tě, dokud nepadne. Vezmi si siváka, chlapče, a šťastnou cestu. A až se ti bude chtít, vrať se. Budu tu na tebe čekat. Věk mi sice zvrásní tvář, tak jako zvrásní dubovou kůru, ale duši ani srdce mi nezvrásní. Jeď, chlapče, ale pamatuj, že jsi Sackett stejně jako Talon. Sackettovská krev se někdy až moc rozpálí, ale je silná a zdravá.“

Ta slova mi navěky utkvěla v paměti.

„Ráno zajedeme domů,“ oznámil Hinge. „A také si promluvíme s majorem.“

„A kdo je váš šéf? Kdo vede Železný třmen?“

Danny Rolf se nadechl k odpovědi, ale Roper ho přísným pohledem umlčel. Odpověděl mi Hinge: „Starej pán a malá holka.“

„Není to žádná malá holka,“ protestoval Danny. „Je starší než já.“

„Je to děcko,“ přidal se Roper. „A starej pán je slepej.“

Zaklel jsem.

„Jo,“ povzdechl si Roper. „Asi byste si to měl rozmyslet, pane. Nejste na tom jako my. Můžete s klidným svědomím odjet.“

„Pokud ovšem může chlap s klidným svědomím odjet a nechat za zády dvojici jako Balch a Saddler,“ odvětil jsem. „Kdepak. Jedl jsem vaši sůl a budu jezdit za vaši značku, jestli mě přijmou.“

„Co to mělo znamenat?“ nechápal Danny. „To o té soli.“

„Někteří lidé tvrdí, že když sníš něčí chleba a sůl, stáváš se jeho dlužníkem... Nebo tak nějak,“ vysvětlil Hinge.

„Ano, přesně to jsem chtěl říct,“ souhlasil jsem. „A co vy, chlapi, zabalíte to?“

Sežehli mě nepřátelskými pohledy. „Balit to? Kdo tu mluvil o balení?“

„Bojovat proti partě ostrých hochů v zájmu slepého starce a malé holky mi nedává moc smysl.“

„My to nezabalíme,“ prohlásil Roper.

Usmál jsem se na ně. „Jsem rád, že jsem s vámi tu sůl jedl.“

Přeložil Dalibor Míček